

Arrest

nr. 246 448 van 18 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: G.

Voornaam: L.

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 21.05.2020 in België (zie opsluitingsfiche).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 25.05.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij virtueel bezoek krijgt van zijn echtgenote. Deze kon niet teruggevonden worden waardoor er kan besloten worden dat zij –net als betrokkene zelf- geen recht op verblijf heeft in België. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn echtgenote geen verblijfsrecht heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Deze persoon zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Het administratief dossier bevat bijkomend geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 8 & 3 EVRM worden dan ook niet aangenomen. 3 EVRM. Een schending van de artikelen 8 & 3 EVRM worden dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan bendevoorming-deelname als mededader, feiten waarvoor hij op 30.04.2012 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Uit het arrest dd. 30.04.2012 blijkt dat betrokkene op 27.10.2011 met 2 andere verdachten betrappt werd tijdens een nachtelijke inbraak in een JBC filiaal. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 16.07.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Deze

gevangenisstraf zal definitief worden op 26.08.2020. Uit het aanhoudingsmandaat d.d. 21.05.2020 blijkt dat de betrokkene werd gearresteerd op 20.05.2020 te Antwerpen nadat een getuige had vastgesteld dat er was ingebroken in een bakkerij gelegen aan de Kasteelpleinstraat. Twee verdachten waaronder betrokkene werden gearresteerd aan het dak van het pand, een derde die vermoedelijk op de uitkijk stond, kon ontkomen. De deur van de bakkerij en de kassa vertonen braaksporen. Er wordt inbrekersmateriaal, waaronder een koevoet en zaklampen aangetroffen. De aanhouding van betrokkene werd dan ook noodzakelijk geacht. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: Schending artikel 74/11 Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van formele motivering bestuurshandelingen, juncto materiële motiveringsplicht.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.

De verwerende partij moet bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds.

Verzoekende partij kreeg kennis van het inreisverbod op 26/08/2020 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 21/05/2020 op verdenking van diefstal met braak en bendevoorming. Op 16/07/2020 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Verzoeker heeft in het gerechtelijk onderzoek bij het eerste verhoor door de politie onmiddellijk bekentenissen afgelegd en zijn spijt betuigd. Tijdens het onderzoek verleende verzoeker steeds zijn medewerking.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is.

In haar arrest nr. 203 574 van 4 mei 2018 heeft de Raad nog het volgende gesteld (stuk 2):

“De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen.

...

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen.

...

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.”

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Verder wordt er niet gesproken over de situatie van verzoeker en zijn medewerking aan het gerechtelijk onderzoek.”

3.2. De in de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat bij de toepassing van een verwijderingsmaatregel er sprake dient te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde, dus dat er een daadwerkelijke dreiging dient uit te gaan van zijn gedrag. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het feit dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij tijdens het eerste verhoor door de politie onmiddellijk bekentenissen aflegde en spijt betuigde. Hij zou tijdens het gerechtelijk onderzoek steeds zijn medewerking hebben verleend.

Met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde motiveert de bestreden beslissing het volgende:

"De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan bendevoorming-deelname als mededader, feiten waarvoor hij op 30.04.2012 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Luik tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Uit het arrest dd. 30.04.2012 blijkt dat betrokkene op 27.10.2011 met 2 andere verdachten betrappt werd tijdens een nachtelijke inbraak in een JBC filiaal. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 16.07.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar. Deze gevangenisstraf zal definitief worden op 26.08.2020. Uit het aanhoudingsmandaat d.d. 21.05.2020 blijkt dat de betrokkene werd gearresteerd op 20.05.2020 te Antwerpen nadat een getuige had vastgesteld dat er was ingebroken in een bakkerij gelegen aan de Kasteelpleinstraat. Twee verdachten waaronder betrokkene werden gearresteerd aan het dak van het pand, een derde die vermoedelijk op de uitkijk stond, kon ontkomen. De deur van de bakkerij en de kassa vertonen braaksporen. Er wordt inbrekersmateriaal, waaronder een koevoet en zaklampen aangetroffen. De aanhouding van betrokkene werd dan ook noodzakelijk geacht."

In de bestreden beslissing wordt zeer concreet gemotiveerd op basis van welke vaststellingen besloten werd dat verzoeker daadwerkelijk een gevaar vormt voor de openbare orde. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing dat verzoekers gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen. Vermogensdelicten brengen volgens verweerder niet enkel materiële, maar ook morele schade toe, aangezien het binnendringen in de beslotenheid van iemands woning automatisch een schending van diens *privacy* vormt zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. De bestreden beslissing motiveert verder dat dergelijke feiten bijdragen tot een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Daders van

voormelde feiten getuigen van antisociale persoonlijkheidskenmerken, weinig normbesef en vormen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze elementen geconcludeerd dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt niet dat verzoeker voormelde feiten daadwerkelijk betwist. Het loutere feit dat verzoeker zijn medewerking heeft verleend tijdens het gerechtelijk onderzoek, doet geen afbreuk aan verweerders beoordeling van de feiten. Er kan geconcludeerd worden dat, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke gedragingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoeker een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 4 mei 2018 met nummer 203 574, toont verzoeker hiermee niet aan dat de feiten dezelfde zijn als in de onderhavige zaak.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT